

„Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket.“

(János 16,22)

Húsvéti üzenet a Királyhágómelléki Református Nőszövetségeknek

Kedves Testvéreim!

Az Úr Jézus Krisztus szenvedése és halála előtti időszakban mondja el utolsó búcsúbeszédeit, így készítve fel tanítványait a megpróbáltatásokra, amelyek Mesterük szenvedése idején órájuk is várnak. Az íge első része a nagybőjt szomorúságát, az elválás fájalmát idézi, amit a tanítványok és a mindenkori keresztyén ember a Húsvét előtti időszakban átél. Most, röviddel a feltámadás ünnepe előtt a mi Urunk Jézus szenvedéseire tekintünk, de a koronavírus rettenetes pusztításaira is gondolunk, amely félelemben és rettegésben tartja a világot. Szomorúságunk oka a Jézus érettünk való szenvedéseinek ténye, kereszthalála, s a másik ok, a mindennapi életünket megszorító járvány jelenléte, a betegség maga, a szeretteinktől való elszakítottóság, az egészségügy és az iskolarendszer nehéz állapota, az egyházi élet és szolgálat bizonytalan helyzete, a hívek elidegenedése stb. Igenis, most szomorúságban vagyunk, félünk. Nehezen viseljük a bezártságot, a korlátozásokat! A kérdésünk az, hogy lesz-e ebből a helyzetből, kiút, szabadulás, lesz-e megoldás, és hogy milyen lesz az ünnepünk, a Húsvétünk?

Igénk második felében az Úr Jézus örömről, a szív felszabaduló érzéseiről beszél. Olyan örömről, amit senki el nem vehet az Ő megváltottaitól, és ez az öröm mindig velük marad. Ez a boldog öröm nem más, mint a feltámadott Jézusnak való örvendezésünk, aki a halálból való dicsőséges feltámadása által örök életet ajándékoz az övéinek. Ez az egész emberi életet meghatározó öröm akkor lesz a mienk, ha el tudjuk fogadni teljes szívvel Megváltónk messiási tettét. Nagypénteken azért sírunk, mert Jézusnak bűneinkért kellett meghalnia Golgotán, de Húsvétkor értünk támadott fel a halálból, hogy életünk győzelmes Uraként lépjen be a személyes életünkbe és velünk maradjon mindörökké. A feltámadott Jézusnak való örvendezésünket senki és semmi el nem veheti tőlünk. A feltámadott és örökké élő Úr ma így biztatja az Ő megváltott népét: **„Én élek, ti is élni fogtok”** (Jn. 14,19) **„Én örök életet adok nékik, és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.”** (Jn. 10, 28).

Kedves Testvéreim! Szeretettel küldjük a húsvéti csendes nap anyagát lelkipásztoroknak, nőszövetségeknek, hogy legyen segítségül a bőjt elcsendesedésekben. Az anyagot Tötös Beáta hadadi lelkipásztornő, a Nagykárolyi Egyházmegye nőszövetségi elnöke készítette el, amiért köszönetünket fejezzük ki. Ha lehet, készüljünk csoportos megbeszéléssel, imádsággal az ünnep megszentelésére, de ha erre nincs lehetőség, használjuk fel örömmel az igemagyarázatokat az otthoni csendességünkben.

Kedves Testvéreim, sajnos egyelőre nincs kilátásunk arra, hogy nyári nagykonferenciát tartsunk a nőszövetségeinknek. De öröndetes hír, hogy az idei Kárpát-medencei imanapot a Királyhágómelléki Nőszövetség készíti elő, és december 5-én a Kárpát-medence református gyülekezeteiben értünk, a Királyhágómelléki gyülekezeteinkért imádkoznak testvéreink.

Áldott ünnepet kívánunk minden Nőszövetségnek és Gyülekezetnek, lelkipásztor Testvéreimnek pedig sok erőt és kitartást a rendkívüli időkben való helytállásra, szolgálatra.

Szeretettel,

Bogya-Kis Mária

lelkipásztor, nőszöv. elnök

Szatmárnémeti, 2021. március 22

Nőszövetségi csendesnap 2021

1. nap

„Támada köztük nagy versengés, hogy ki tekinthető köztük nagyobbak.

Ő pedig azt mondta nekik: A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és akiknek azokon hatalmuk van, jötevőknek hívatnak.

De ti nem úgy, hanem aki legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a ki legkisebb, és aki fő, mint aki szolgál.”
Lk. 22,24-26

A keresztyénség legszebb ünnepére készülünk, mely nem más, mint a feltámadás ünnepe. Jézus meghozta értünk a legnagyobb áldozatot. Sokszor hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy ez az áldozat, amiről beszélünk az, hogy az életét adta, miközben hozzá kell tenni, hogy nem csak, hanem elszenvedte Isten bűnök ellen való haragját és Isten büntetését ártatlan lévén magára vette.

Miközben Jézus járta a Golgota felé vezető utat, tanított, gyógyított és feladatokat is bízott a tanítványokra. Egyik ilyen feladat az Igéből emelkedik ki: az alázat gyakorlása. Látszólag egyszerűnek tűnik, szóban könnyen kivitelezhető, a gyakorlatban pedig hívő közösségeinkből is hiányzik.

Közösségeinkben, akár családi, akár gyülekezeti, belopózott a rivalizálás, egymás leszólása és a góg, magunk különbnek tartása mástól. Az énünkre nagyon veszélyes érzések ezek, hiszen feltételezi a bennünk munkálkodó versengést. Jézus azért mond rá receptet, mert a tanítványok is ezt tették.

Nagycsütörtökön Jézus bemutatja az versengés isteni módját: lehet versenyezni, de ez mutatkozzon meg a szolgálatban.

Feladat: beszéljünk vagy elmélkedjünk a következő kérdéseken:

- Észrevettük-e már családon belül, hogy leszóljuk, lekicsinyeljük egymást?
- Észrevettük-e magunkon azt, hogy hasonlítgatjuk magunkat a másikhoz és keressük azt, miben vagyunk különbek?
- Szorgalmasak vagyunk-e a szeretetszolgálatban?

2. nap

„Látván pedig azok, akik ő körülötte voltak, ami következik, azt mondták neki: Uram, vágjuk-e őket fegyverrel?

És közülük valaki megvágta a főpap szolgáját, és levágta annak jobb fülét.

Jézus felelt és azt mondta: Elég eddig. És illetvén annak fülét, meggyógyította azt.” Lk. 22, 49-51

Jézus készül megvívni a legnagyobb csatáját, amely csata a mi örökéletünk érdekében történik. De még a legnehezebb napjaiban is, amikor fegyverrel érkeznek őt elfogni, felragyog a szeretete, amelyet mindenkire áraszt. Nem engedi, hogy a katonáknak, akik csupán parancsot teljesítenek, bántódásuk essék. Itt van a kulcsa annak, hogy még a kereszt alatt is megtérhet a százados, hiszen a katonák, akik a vérengzéshez szoktak, olyat tapasztalnak meg, mint soha addig: felragyog Krisztusban az isteni kegyelem.

Jézus gyógyító szándéka, segítő-, nevelő szeretete kiterjed az őt elfogó katonákra is, valamint nem engedi, hogy a tanítványok fegyverekkel harcoljanak. Nekünk, keresztyéneknek, nem szablya a fegyverünk, hanem az Isten ereje, és az Istentől kapott szeretet, az ima és a másokhoz való segítő odahajlás.

Nem az a feladatunk, hogy egymással hadakozzunk, hanem hogy egymást segítsük és a hitünk semmilyen időben el ne fogyjon.

Néha nem értjük, hogy Isten miért segít azokon, akik azt nem érdemlik meg. Mi időnként tüzet szeretnénk kérni ellenségeinkre, ahova Jézus gyógyító erővel hajol alá. Ezt azért teszi, hogy az emberek megtérjenek és éljenek.

Feladat: beszéljünk a következő kérdésekről:

- Tudunk-e imádkozni azokért, akik szerintünk nem érdemlik meg, vagy akiket ellenségeinknek tartunk?
- Tudunk-e isteni segítséget kérni azok számára, akikre haragszunk, vagy akik ránk támadnak?
- Tudjuk-e képviselni Isten ügyét a világban?

3. nap

„És kiáltván Jézus, nagy szóval, mondta: Atyám a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket mondván, meghalt.” Lk. 23, 46

A csatának vége lett, az Isten Fia meghalt a kereszten. A „feszítsd meg”-et kiáltók megnyugodhattak, a tömeg pedig a kereszttel együtt verve megtért. Jézus halála, Jézus utolsó szavai tovább dolgoztak az emberi szívekben. Ha senki sem találkozott volna utána a feltámadt Jézussal, ez is elindított volna egy megtérési mozgalmat, hiszen az ott levők tanúi voltak annak, hova megy az emberi lélek: az Isten kezeibe.

Csodálatos szavak ezek, amelyek átjárják a szívet-lelket, hogy nem vagyunk gazdátlanok, az Atya a saját kezébe várja a hozzá térő lelkeket. Mennyi tanítás van ebben a néhány szóban, hiszen a megtérő ember lelke is Istennel kerül szoros kapcsolatba, mint ahogy az elköltözött ember lelke is. Jézus utat készített a számunkra az örök életbe. Ez már a nagypéntek csodája is, nemcsak a húsvété.

És ha Isten már nagypénteken fogadta a Jézus mellé megfeszített ember lelkét, mennyivel inkább várja a hívő lelkeket. Nem kellene ennek arra indítania bennünket, hogy már itt, míg a földön élünk, átadjuk magunkat neki? Hogy átvegyük tőle a feladatokat, a szolgálat gyönyörű igáját, a lelkünket tisztogató szenvedések útját?

Legyen a kereszttel számunkra a megtéréshez vezető út szimbóluma: Isten várja a megtérő lelkeket a vele való szolgálatra. Legyünk az Ő kezei, lábai, akik az ő nevében beteget látogatnak, felruháznak, imádkoznak, megkötözöttségekből szabadulni segítenek.

Feladat: beszéljünk a következő kérdésekről:

- Érezzük –e az életünkben a Jézus értünk hozott áldozatának fontosságát?
- Érezzük-e a szoros kapcsolatot Istennel?
- Indít-e minket szolgálatra az Istentől kapott szeretetünk?

Mindenkinek áldott húsvéti ünnepet kívánok!

Tötös Beáta-Margit lp.